

ЖУРНАЛ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ
ДЛЯ МАЛЯТ-ДОШКІЛЬНЯТ

БДЖІЛКА

Сніг іде

Анатолій Камінчук

Сніг іде – веселий день,
Ми співаємо пісень,
На ялинці сто прикрас –
Лісова красуня в нас,
Дід Мороз на свято йде
І Снігуроньку веде,

РІЗДВО ЯЛИНОЧКИ

Ірина Мацко

«У лісі, лісі темному...» – наспівував Дмитрик, біжучи зимовою стежкою у лісок, що простягався неподалік його хатини. У тому лісі вовк не ходив, та й лісок був невеликим. Але саме тут Дмитрику було найзатишніше. А ще з минулої весни у хлопчика з'явилася подруга у ліску – маленька ялиночка, яку він посадив своїми руками й дуже її любив та доглядав. От і зараз він біг саме до неї – подивитися, як вона зимує, привітатися, погомоніти. Ялиночка ж була чарівною.

Так-так, а ти хіба не знав? Якщо посадити деревце своїми руками й доглядати його, як рідне, воно обов'язково стане чарівним: і розмовляти буде, і від біди та негоди захистить, і заспокоїть та порадить. Спробуй...

Отож, підбіг Дмитрик до ялиночки і бачить – тремтить бідолашна, аж хвоїнки дрижать.

– Ялиночко, рідна, ти чого? Невже холодно тобі? Давай я тебе у свою курточку закутаю! Вона тепла, пухова, будеш, як у перині, – почав уже знімати з себе курточку хлопчик, щоб накрити та зігріти від холоду маленьке деревце.

– Ой, Дмитрику, не холодно мені. Стільки снігу намело – стовбур та гілочки гріє, немов пухом закутана, а ще синички та горобчики часто сідають на мене – зігрівають своїм теплом. Причина в іншому...

– Та чого ж?

– От у всіх скоро Різдво, правда?

– Правда! Та це ж свято велике, хороше, веселе! Ти ще просто ніколи не стрічала його, тому боїшся? Ой, яка ж ти чудна! – засміявся хлопчик.

– Ні, Дмитрику, ти хороший хлопчик, але розповіли мені мої сусідки – старі сосни, що саме таких маленьких як я ялиночок, перед Різдвом люди зрубують для того, щоб прикрасити своє житло. А потім і зовсім викидають на смітник, коли хвоїнки-голочки опадуть. Усім свято, а нам смерть! А ми ж також святкувати хочемо, радіти, весни дочекатися і жити, – заплакала гірко ялиночка, закриваючи стовбурець пухнастими лапами-гілками.

– Зачекай, ялиночко, не плач так жалібно, бо і я зараз заплачу, – промовив Дмитрик, не показуючи свого жалю. – Я щось придумаю! Я миттю! – і побіг так швидко, що тільки сніг за ним закурився.

Минув день. Стояла ялиночка сумно і вже навіть не плакала – чекала Різдва та прислухалася чи не йдуть по неї люди, щоб зрубати та у хату віднести. Спочатку сподівалася на допомогу Дмитрика, але потім вже і його не чекала. Глянула – а навкруги така краса! Місяць освітив все навколо, вітерець затих, втомився, сніжок на гіллі, ніби срібло, лежить та ще й зірка на небі зійшла – велика та яскрава. Та раптом чує кроки: «Все, оце вже по мене йдуть!» – подумала.

З-за найближчого дуба з'явилась голова в хутряній шапці. За нею ще одна. Троє чоловіків вийшли на галявину і підійшли до ялиночки.

– Гарненька, правда? – прогугнявив найвищий.

– Гарна-гарна. Швидше рубаємо і гайда звідси поки нас не впіймали! – зашипів на нього інший.

«Оце вже справді мені смерть!» – подумала ялиночка.

Здоровань витягнув сокиру, підійшов.

«Ой!...» – закрила лапами-гіллям очі красуня відчувши вже стальне лезо на своєму стовбурі.

Та раптом чоловік відскочив як ужалений від деревця, аж пилку впустив.

– Що це?! – закричав. – Хто посмів мене засліпити? – накинувся на своїх товаришів.

– Ой! – закричав другий. – А ти чого шишками в очі шпурляєш? – От я тобі!

– Та що це таке? – третій гукнув. – Дерево ніби на місці, а гілля за одяг саме зачіпає. – Чи це ти мене тягнеш? Ану я тобі! – обернувся до здорованя, який стояв біля ялиночки немов осліплений.

Всі троє почали лаятися та шарпатись один з іншим. Аж тут знову почулися кроки, галас.

На галявину вибігло кілька людей, попереду їх Дмитрик. Злодії позадкували за дерева і зникли, ніби їх не було.

А з-за дерев вийшов олень, білочка прискакала, зайченята маленькі та вся лісова звірина. Ялиночка зраділа.

– Дмитрику, це ти? Ой, як же мені страшно було! Зрубати мене хотіли, але звірята і зоря з неба не дозволили цього зробити! – затремтіла.

– Це правда, звірята?

– Так, ми не дали зрубати ялиночки, – виступив вперед олень. – Я зачіпав злодіїв за одягу, білочка шишками шпурляла, а Зоря Різдвяна так засліпила найбільшого, що він ще довго нічого не бачитиме.

– От нахаби! Я ніби відчував, що з тобою лихо може трапитися – так сюди мчав! Не бійся! Різдво на землю прийшло і нічого злого більше не буде. А зірка, що на небі запалала – це Різдвяна Зоря! А це мої друзі, ми прийшли до тебе Різдво зустрічати. Разом посвяткуємо.

– Справді? Ой, як цікаво! Дякую тобі, Дмитрику! А що це у вас? – показала на велику коробку, що несли друзі.

– А це святкові шати для тебе. Дозволиш тебе у них одягнути? Будеш красунею!

– Звичайно, одягайте! – зраділа. – А як же ваше свято? Хіба ви ялиночку не хочете в себе вдома ставити? Зрубувати не будете?

– Вдома ми не справжню ялинку поставили, вона і стоїть довше, і голочки не обсипає, і живих деревцят рубати не потрібно. А святкувати прийшли до тебе. Хіба Різдво приходить до тих, хто ошатнішу, живу ялинку поставить, чи наїдків більше наготує, чи себе прикрасить? Різдво у душу кожного має прийти, а святкувати й тут можна. Головне, що воно для усіх, і для тебе, Ялиночко!

«Нава радість стала, яка не бувала...» – закружляли навколо деревця.

– Тепер і у мене справжнє Різдво, з друзями та колядками. – раділа Ялиночка.

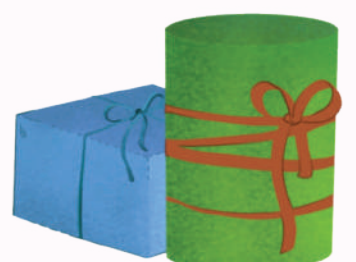
А тут і вся лісова звірина позбігалась, пташки позліталися. Усі з гостинцями, подарунками. Це було найкраще Різдво для друзів і для маленької Ялиночки.

З'єднайте ялинкові прикраси з їхньою тінню на ялинці.

З'єднайте лінією кожну групу подарунків із Дідом Морозом, на мішку якого вказана кількість подарунків у цій групі.

4

Допоможіть Діду Морозу дістатися до саней

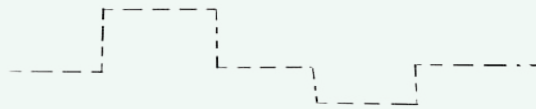

Народження Ісуса Христа

Як ви, мабуть, помітили, малюнок
народження Ісуса Христа незакінчений.
Домалюйте його!

Проведіть лінії по контуру, щоб вказати ельфам стежку до подарунків.

Домалюйте чобіток Святого Миколая.

ЗНАЙДІТЬ І ОБВЕДІТЬ ВІДМІННОСТІ МІЖ МАЛЮНКАМИ.

ОБВЕДІТЬ ІНГРЕДІЄНТИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ПРИГОТУВАННЯ ПЕЧИВА

